

Գրիգորի ձեռքը թողելու հետը ներս մտաւ: Գրիգոր շփոթած էր բոլորովին՝ իսկ աղջիկն անխռով:

– Ո՞ւր է քո ընկերդ,— հարցուց:

– Չգիտեմ... անշուշտ քնած է, եւ ամօթ է մեր երկուքին համար հոս միատեղ գտնվիլ:

– Իրաւ՝ որ դուք անհաւատքդ երկչոտ ժողովուրդ էք, ամէն բանէ կը վախեք, երբ մենք հաւատացեալքս քաջասիրտ ենք. դու հորմես կը վախես, ինձմէ կը վախես, ծառայներէն կը վախես, հիմա էլ ելեր քու ընկերեդ կը վախես: Նստե՛ այս խոտին վրայ:

Բայց Գրիգոր նոյն միջոցին աչք եւ ականջ էր. դիմացի սենեակը տեսաւ, որ լոյսն անհետ էր եղեր, եւ շշուռջ կը լսեր դուրսը, ուստի վախը մեկդի թողուց եւ քիչ մը հանգստացաւ:

– Չե՛ս լսեր, նստե՛ կ'ըսեմ քեզ,— Կրկնեց աղջիկը հրամայելով եւ թելէն քաշելով, որ նստի:

– Դու խօսք չես հասկնաք,— ըսաւ ձայնը քիչ մը բարձրացնելով եւ եղանակը փոխելով,— ես քեզ այնչափ քաղցրութեամբ աղաչեցի, որ երթաս տեղդ հանգչիս եւ դու մտիկ չըրիր, ամօթ է ըսի, չի հասկցար, տէ՛, թո՛ղ ձեռքս: Գնա՛ տեղդ:

– Ի՛նչ, ինձի դո՞ւ պիտի հրամայես, անհաւատի որդի՛, գիտես, որ հիմա որ ձայնս ձգեմ բոլոր տունը ոտք կը հանեմ, եւ երբ ամէնքը հոս ժողուեմ եւ ըսեմ դու զիս յորդորեցիր, որ գիշերով գամ՝ քու վիճակդ ի՛նչ կը վիճի... Նստե՛ կըսեմ... թէ ոչ հիմա ձայնս կը բարձրացնեմ...

Արդէն ձայնը բարձրացուցեր էր բաւական եւ Գրիգոր շփոթած այս փոքրիկ ճիւղին սպառնալեաց առջեւ՝ կը մտածեր գլխուն այնպիսի կռուփի հարուած մը տալ, որ գետինն անցներ, բայց միւս կողմէ երբ խոհեմութեամբ հանդարտեցնելը աւելի լաւ կը համարեր մտքին մէջ, յանկարծ տեսաւ ձեռք մը որ փայլակի պէս անցաւ՝ աղջկանը վիզէն բռնեց եւ յափշտակեց՝ խիսալու ձայն մը լսուեցաւ եւ Սուրենի ձեռքերուն մէջ աղջկան կոկորդը տրորուած խեղդուած՝ անշունչ դիակ մը գետինն ինկաւ, եւ Սուրենի մոմռոցը լսուեցաւ:

– Օձի ծնունդ, գնա՛ քու հորդ սատանային գիրկը: